

LLEÓ XIV
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres, 7 d'octubre de 2026

Catequesi. Els documents del Concili Vaticà II.

IV. Constitució pastoral *Gaudium et spes*.

5. La missió de l'Església en el món contemporani (GS 40-45)

Benvolguts germans i germanes, bon dia i benvinguts,

Reprement la reflexió sobre la constitució conciliar *Gaudium et spes* (GS), avui considerem el quart capítol de la primera part, dedicat a la missió de l'Església en el món contemporani.

Abans de tot, el Concili recorda que l'Església no està “per damunt” del món o “juntament” amb el món, sinó que hi està empeltada. «*Mundus reconciliatus Ecclesia*», escrivia sant Agustí (*Sermó* 96): l'Església és un món ja reconciliat amb Déu; som peregrins a la terra i amb aquest món compartim la fragilitat i la bellesa (cf. GS 40).

Així com el Fill de Déu es va encarnar per a donar vida al món i reconciliar-lo amb el Pare, l'Església habita en el món com a signe de l'encarnació de Déu per a manifestar el seu pla de fer-nos a tots fills seus en una única gran família humana. Per això, l'Església camina en la història enmig de les gents i de les cultures i «aquest entrellaçament de vida amb els pobles li fa comprendre cada vegada més que la seva missió té un abast històric i implica una responsabilitat respecte a la manera com es teixeixen les relacions socials» (Carta enc. *Magnifica humanitas*, 19).

La primera missió de l'Església és ajudar les persones a fixar-se en les preguntes profundes de la vida: preguntes sobre el nostre origen i el nostre destí, així com també sobre el sentit de l'amor i del dolor (cf. GS 41). La lògica del benefici costi el que costi i la manipulació de la informació corren el risc d'exercir una pressió indeguda per tal que les persones s'adaptin a un estil de vida centrat en el consum de béns materials, però el nostre cor està fet per a mirar cap amunt.

Els Pares del Concili recorden que la missió de l'Església es fa també quan es contribueix a la construcció de la ciutat terrenal. Això no obstant, els seus mètodes i la seva finalitat no són principalment de caràcter polític, sinó que consisteixen en el testimoniatge de la fe i de la caritat, juntament amb el compromís per la justícia, la pau, la fraternitat. Quan adora Crist, el Just que va morir pels injustos, el creient no pot acceptar l'opressió dels petits i dels pobres, ni tampoc aquelles estructures injustes que perpetuen les condicions de dependència i d'injustícia. La doctrina social de l'Església orienta l'acció dels cristians, que col·laboren amb totes les persones de bona voluntat quan promouen el bé comú. L'Església, per tant, «res no desitja amb més intensitat que, servint el bé de tothom, poder-se desplegar lliurement sota qualsevol règim que reconegui els drets fonamentals de la persona i de la família i les necessitats del bé comú» (GS 42).

Per a complir amb eficàcia la missió evangèlica cal que cada batejat es comprometi a cooperar amb la gràcia de l'Esperit Sant, per tal que la seva fe sigui viva i s'expressi en comportaments coherents. De fet, com ho recorden els Pares conciliars, la separació entre la fe professada i la vida diària «ha de ser considerat un dels més greus errors del nostre temps» (GS 43).

Gaudium et spes reserva una menció particular (cf. *ibid.*) a la missió dels fidels laics, els quals, en virtut del baptisme, són cridats a animar el món amb l'esperit cristià i la visió de l'Evangelí. Llocs principals d'aquesta acció, que bé pot definir-se com sacerdotal, són indubtablement la família i l'activitat laboral, però s'estén a tots els àmbits de la vida.

Per últim, l'Església sempre està atenta a allò que passa i es desenvolupa en la societat (cf. GS 44). És tasca de tot el poble de Déu —sobretot dels pastors i dels teòlegs— discernir allò que en les cultures del nostre temps és digne de consideració, tenint sempre com a criteri suprem de discerniment la Paraula de Déu i la Tradició de l'Església. Això requereix un ànim equilibrat i lliure de les modes culturals, capaç de mirar el món d'una manera positiva i, al mateix temps, ferm en la custòdia i la presentació del missatge evangèlic en la seva integritat. De fet, «certament, no és diluint els continguts i moderant les exigències com es pot fer atractiu el cristianisme» (Discurs a la Plenària del Dicasteri per a l'Evangelització – Secció qüestions fonamentals de l'evangelització del món, 28 de maig de 2026).

Estimats, l'Església, mentre està en camí en la història, «tendeix a un sol objectiu: que el Regne de Déu arribi i es restauri la salvació de tota la humanitat» (GS 45). Amb aquesta finalitat, s'orienta sobretot a través de la santedat personal i de l'amor fraternal. Escrivia sant Pau VI: «Sense aquesta marca de santedat, la nostra paraula difícilment impactarà en el cor dels homes d'aquest temps. Corre el risc de fer-se vana i infecunda» (Exhort. ap. *Evangelii nuntiandi*, 76). Per tant, fem-nos dòcils a l'acció de l'Esperit Sant, per tal que ens ajudi a viure en santedat i caritat, perquè el món pugui creure i tenir esperança.